

dommer eller en Underdommer, selv efter de allergaleste Domme og Kjendelser faaet Andet end en Frettesættelse uden videre Følger for ham? Det skulde da være, at han var misliebige i anden Forstand ogsaa. Jeg tror, at man forgjæves skal lede efter Exempler paa, at det har havt farlige Følger for en Dommer, at han har misbrugt sin Myndighed overfor Anholdte, og jeg siger, at naar dette er saa, tror jeg ikke, man kan sige, at Nogen har Sikkerhed for sin Person her i Landet under denne Retspleie. Denne Paaftand forøvrigt, at det, at Domstolene ere uafhængige, skulde kunne medføre, at et hvilket som helst Myndighedsmisbrug af en Dommer, udøvet under hans Embedsførelse, ikke vedkommer Justitsministeren, tror jeg ikke kan holde Stik. Tværtimod! Jeg vilde have ønsket, at vi havde statistiske Oplysninger om, hvor Mange af dem, der have været underkastede Baretægtsfængsel, der kun ere blevne idømte Bøder eller simpelt Fængsel, for at vi kunde bedømme, hvorledes Forhørsdommerne skjønte over denne Grundlovsbestemmelse. Haves denne Statistik ikke, kunde den dog mulig faas, og jeg er paa Forhaand tilbøjelig til at tro, at det vil vise sig, at det ikke er et sjældent Tilfælde, at Dommeren her har skjønt feil — dog ikke saaledes, at han har ladet den gaa, som skulde have siddet, men saaledes, at han har ladet den sidde, som i Enhold til Grundlovens Bestemmelser skulde have gaaet. Jeg henstiller til den ærede Minister, om saadanne Oplysninger kunne staffles til Veie til Belysning af, hvorledes Retspleien forholder sig til Grundlovens § 80. — Der er en anden Ting, som det har undret mig særdeles at høre af den ærede Minister. Den ærede Minister sagde, at selv om der foreligger Masseanholdelser, der vække Opsigt og Betænelighed, og, som det blev ytret her, kunde faae saa lige Følger, kan han ingen Ting gjøre, undtagen der fra de Paagjældende kommer bestemte Klager over bestemte Ting. Dette er mig ikke let at fatte. Den ærede Minister nægter jo ikke, at Politimyndighederne staa under hans direkte Tilsyn og under Omraadet for hans Embedsmyndighed. Jeg kan dog ikke skjønte at det er muligt at fastholde den Opfattelse, som Justitsministeren hævder, at han sidder ligesaa blind som en Muldvarp lige overfor de Bevægelser, der foregaa lige udenfor hans Kontor. Selv om der stete ganske mærkelige Ting, som det, man tænker sig ved Masseanholdelser eller forskjellige andre Overskriddelser, der ligefrem kunde være farlige og vækkende Betæneligheder hos Publikum, saa vedkommer det ikke Justitsministerens

Embed; først naar der kommer et Stykke Papir ind paa hans Ministerkontor, sætter han sig i Bevægelse! Det kan jeg ikke rigtig gaa ind paa. Er der foretaget Masseanholdelser af Politiet, som vække Opsigt, saa forekommer det mig ikke tilstrækkeligt, at Ministeren kan sige, at en enkelt Forhørsdommer har forlangt det saaledes. Naaget vi altsaa ikke kunne være i Tvivl om, at Ministerens Svar i Grundtrækkene er korrekt, saa bliver det dog, naar det fastholdes i sin Stærthed, efter min Mening urimeligt og kan føre til de betæneligste Ting. Med Hensyn til Nr. 2 er kjendte Ministeren jo ogsaa, at det er en Sag, der ligger under ham, men klart er det imidlertid ikke kommet frem, hvem Behandlingsmaaden af de Anholdte paahviler, om Dommeren har Myndighed til egenraadig at paalægge Politiet at behandle dem anderledes og slettere, end Arrestreglementet foreskriver, eller om Politiet har en selvstændig Myndighed lige overfor Forhørsdommeren, saa at det kan nægte det, naar Forhørsdommeren gjennem en Forandring af Arrestreglementet vil øve Tortur for at faae den Anholdte til at bekjende. Thi derom kan der jo ikke være Tvivl, at Baretægtsfængslet i mangfoldige Tilfælde praktiseres saaledes, jeg vil ikke sige ved vaadt Sinned eller blot ved slet Kost, men paa anden Maade. Hvor mange Exempler der er fremkommet herpaa ved Forhørene, Dommene eller de øverste Domstole, er vel næppe oplyst, thi Meget i saa Henseende skjules under Retspleien, men der er ikke Tvivl om, at Baretægtsfængsel i Reglen bruges saaledes, som det er nævnt af Juristerne her i Salen; selv den bedste Dommer kan næppe frigjøre sig for i den Henseende at være angerløs. Men naar det nu er saa, har det ganske vist en overordentlig stor Interessee at vide, om Forhørsdommeren egenraadig kan forandre Arrestreglementets Bestemmelser til Skade for den Anholdte uden Hensyn til, om denne antages at være i mindste Maade skyldig eller ikke, eller om Politiet i den Henseende har Herredømmet og kan modsætte sig selve Forhørsdommerens Ønske. Jeg vil antage, at det Første ikke er muligt, en saadan Myndighed kan Dommeren ikke have, thi hvis han havde den, vilde han derved fuldstændig kunne forvandle Baretægtsfængslets Diemed og Karakter. Men hvis han nu ikke har den og dog gjør den gjældende enten i sin Egenkab af Politimester, hvor han tillige er det, eller hvor han ikke er det, som her i Kjøbenhavn, ved sin Forbindelse med Politiet, bliver det jo et direkte og klart Myndighedsmisbrug. Det er ikke kommet klart frem, om Ministeren